

overflødig, hvad dette ene Medlem af Kommissionen gør opmærksom paa, men min Erfaring som Værgeraadmedlem og mit Kendskab til Befolkningens store Fler-tals hyperloyale Stilling overfor de overordnede Myndigheder har vist mig, at en Henvisning fra Ministeriet praktisk taget opfattes som en Ordre, medens Værgeraadet netop efter min Opfattelse bør vide og være klar over, at det skønner fuldstændig frit og paa eget Ansvar og efter sin egen Opfattelse af Børnet, dets Hjem og øvrige Forhold. Derfor beklager jeg, at Justitsministeren paa dette Punkt har tilsidesat hele Kommissionens Opfattelse til Fordel for et enkelt Medlems, et enkelt Medlem, som dog ogsaa paa andre Omraader synes at være trængt igennem med sine Særforslag. Dette Kommissionsmedlem er ikke alene, hvad jeg ved, en meget dygtig og behagelig Embedsmand, men han er tillige i Sammenligning med os andre begavet med et overordentligt Held, der formodentlig aldeles ikke staar i Forbindelse med den Omstændighed, at han har den — de fleste vil sige — Fordel at være Kontorchef i Justitsministeriet.

Endelig nævnte jeg som det femte Hovedformaal ved en Ændring af Værgeraadsløvgivningen at opnaa, at alt, hvad der naturligt omfattes af det offentlige Børnetilsyn og Børneforsorg, blev lagt ind under Værgeraadsinstitutionen indenfor det lokale Omraade. Ved sin Frem-sættelse byggede den højtærede Justitsminister egentlig Talen paa det Faktum, at Kommissionen havde tilsigtet en omfattende Decentralisering ved at føre Myndigheden fra Overværgeraadet til det enkelte Værgeraad. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt, men ved Siden af denne Bestræbelse fulgte, tør jeg nok sige, vi ogsaa det Formaal at opnaa en større Centralisation, nemlig af Børneforsorgen ude omkring indenfor det stedlige Omraade ved at søge at samle hele denne i den enkelte Kommune under Værgeraadet. Den sidste Bestræbelse for at centralisere forekommer mig personlig at være lige saa vigtig, men den synes at være undgaaet den højtærede Justitsministers Opmærksomhed. I hvert Fald tror jeg ikke, at han, hvis han havde været lige saa opmærksom paa denne Side af Sagen, vilde have taget den Stilling formelt at undsonde Reglerne om Plejetilsyn med Børn i en særlig Lov og reelt at unddrage Værgeraadet dette Tilsyn. Det er Spørgsmaal, som jeg skal gøre et Par Bemærkninger om, naar jeg kommer til det andet Lovforslag.

I Forbindelse med Ordningen af dette Hovedspørgsmaal: at afgrænse Værgeraadets Kompetence overfor andre lokale Myndigheder, har Kommissionen i det hele paa en langt mere effektiv Maade, end det hidtil er sket, søgt at klare Forholdet mellem Værgeraadet og — det er jo særlig Forsørgelsesvæsenet, der her kommer paa Tale — de to kommunale Myndigheder, der varetager nærmest sideløbende Opgaver indenfor den sociale Forsorg. For det første har man gennem §§ 19, 20 og 43 søgt at sikre, at Forsorgen for aands-svage, sindssyge, epileptiske, tuberkuløse Børn o. s. v., alle dem, der omfattes af Bestemmelserne i Fattiglovens § 61 — en Forsorg, som man har ment ogsaa fremtidig burde varetages af de samme Myndigheder som nu — virkelig blev effektiv ved at bestemme, at Værgeraadet ikke alene bør kunne forhindre, at private modvirker denne Forsorgs Gennemførelse, men bør have Myndighed til at paase, at Forsørgelsesmyndighederne gennemfører Særforsorgen og ikke skyder den fra sig, navnlig under den sædvanlige Henvisning til Mangel paa Plads paa de egnede Anbringelsessteder. I sidstnævnte Henseende har Kommissionen foreslaaet, at naar den paa-gældende Myndighed trods Hensynet til Barnets Velfærd ikke faar Forsorgen iværksat nogenlunde hurtigt, kunde Værgeraadet henvende sig til Overøvrigheden, Amtet, som inden en Maaned skulde meddele Værgeraadet, hvorledes Børnet skulde overgaa til denne Særforsorg — Aandssvageanstalt, Kysthospital, eller hvad det nu drejer sig om. Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister har strøget denne Frist: inden en Maaned, thi jeg er bange for, at det kommer til at betyde, at den hidtidige langsommelige Administration vil blive fortsat. Jeg synes, Ministeren her holder med den mere bureaukratiske Kontoradministration mod de praktiske Hensyn til en hurtig Afgørelse, Hensynet til Barnets Velfærd, holder med denne Administration mod hele Kommissionen, i dette Tilfælde ganske vist paa Foranledning af Indenrigsministeriet, der igen skal beskytte Amtmændene, som man ikke maa kritisere.

Derimod glæder det mig, at den højtærede Justitsminister har optaget Kommissionsforslagets § 43 om, at der skal tilvejebringes det fornødne Antal Pladser til psykiatrisk Observation af Børn, hvis mentale Tilstand giver Anledning til Tvivl. Der har været rejst nogen Betænkkelighed i Kommissionen med Hensyn til, hvorvidt